

Manuel Muñoz

D I A R I O

Trencaclosques

La política a Madrid sembla cada dia més un trencaclosques. L'atemptat contra els parlamentaris d'Herri Batasuna, que va ferir de mort **Josu Muguruza** i greu **Inaki Esnaola**, està més fosc a mesura que passa el temps. El colp estava acuradament preparat i els assassins comptaven amb col·laboració dins del restaurant de l'hotel Alcalà, on sopaven els parlamentaris aquell 20 de novembre. Un misteriós guàrdia civil que passava per allà, però que estava de servei, perseguí els terroristes i, ¡ai!, els perdé.

La cosa més sorprenent en els primers moments va ser la ferma voluntat dels representants d'Herri Batasuna, expressada en una improvisada conferència de premsa, de mantenir la decisió d'acudir al Parlament per tal d'intentar la negociació entre el govern i ETA. I després vingué el president del Partit Nacionalista Basc (PNB) **Xabier Arzallus**, i digué que el govern volia precisament reprendre el diàleg amb ETA amb l'ajuda dels

parlamentaris d'Herri Batasuna, i l'home clau era Josu Muguruza. Hi ha diverses hipòtesis sobre l'atemptat, però l'element important per a pensar en una o en una altra és saber si els trets van estar adreçats contra Esnaola només o també contra Muguruza. Aquesta darrera possibilitat fa pensar en una operació més fosca i complexa que un simple atemptat d'extrema dreta.

El que està clar és que Esnaola millora ràpidament i que, sens dubte, ben aviat els representants d'Herri Batasuna acudirán al Parlament espanyol, sense que la fórmula de jurar o prometre acatar la Constitució siga un problema sense solució. L'eurodiputat de la coalició independentista basca, **Txema Montero**, que ha fet aquests dies de portaveu d'Inaki Esnaola, feu autocrítica per la ingenuïtat dels parlamentaris de no portar escorta, i anuncià que d'ara endavant aniran amb protecció, pròpia evidentment, no de la policia.

'Rambo' se'n va

Un altre basc, de pensament radical i diferent pel que fa a l'independentisme i al terrorisme d'ETA, **Ricardo García Damborenea**, ha anat també aquests dies a Madrid. Li preguntaren per l'atemptat i vingué a dir que no li agrada que maten gent, encara que siga d'HB, però que comprèn que hi haja qui ho fa. García Damborenea ja no és dirigent del Partit Socialista d'Euskadi-PSOE i tampoc és diputat socialista. La seua presència a Madrid el diumenge 26 de novembre tingué una altra motivació: oficiar com a mestre de cerimònies en la conferència de constitució del corrent Democràcia Socialista que, almenys oficialment, pretén viure en pau i en sana discrepàcia dins del PSOE. La direcció del partit, amb el seu conegut tarannà definit per la famosa frase d'Alfonso Guerra sobre el moviment i les fotografies, advertí a García Dambo-

renea que si feia la reunió, li obririen un expedient.

Rambo(renea), malnom del socialista biscaí, celebrà la conferència, on hi hagué freqüents opinions favorables a la política d'UGT, i digué que ell i el seu corrent només pretenen ser socialistes dins del PSOE (cosa no gens fàcil ara com ara, pel que sembla) i que no hi ha cap motiu perquè li òbriguen un expedient disciplinari. García Damborenea i els seus companys insisteixen molt que no volen anar-se'n del partit i que no hi ha motiu per a fer-los-en fora. El discurs és molt semblant al que emprava **Santiago Carrillo** i els seus amics quan van provocar que els expulsaren del Partit Comunista d'Espanya (PCE) per a formar el Partit dels Treballadors d'Espanya-Unitat Comunista (PTE-UC): «Volem estar en el PCE», deien Carrillo i els seus, «encara que siga de porters». Ni de

porters, doncs, fora i au. Potser és arriscat fer pronòstics encara, però jo tinc el meu: vint duros que García Damborenea acaba fora del partit, i prompte.

I si parlem de Carrillo, que manté la flama del stalinisme *light* a la espanyola en un partit purament testimonial, convé parlar també de **Gerardo Iglesias**, que encapçalava la direcció del PCE que expulsà a Carrillo. La seua ha estat una de les trajectòries més sorprenents de la política espanyola dels darrers anys. Substitut de Carrillo quan don Santiago deixà la secretaria general del partit, molts pensaren en aquell moment que seria un *alter ego* del secretari dimitit. El temps ha demostrat que Iglesias tenia raó quan deia que aquesta acusació no era gens certa. Iglesias fou el secretari general que expulsà Carrillo, qui discrepava amb la idea de coalició d'esque-

rres que després ha tingut un cert èxit electoral sota el nom d'Esquerra Unida (EU).

Però la història sempre acaba engolint els seus protagonistes, i Gerardo, ell també, hagué de deixar la secretaria general voluntàriament per tal d'evitar que el tiraren. Ara Iglesias, com fa qualsevol en les seues circumstàncies, ha tornat al seu treball anterior. Però l'antic treball de l'ex-secretari general del PCE era la mina, i a la mina ha tornat. Potser Gerardo fa campanya amb el seu treball a la mina, però també és cert que no és gens fàcil ni còmode, especialment després de 12 anys de fer política, feina més agradable. Gerardo, doncs, ha canviat la corbata de seda per la granota blava i treballa tots els dies sis hores com a picador, traient carbó del ventre de la terra. És, potser, una campanya, però una campanya cara.

Barreiro

Qui sembla que no ha fet una bona campanya, malgrat que sí que n'ha fet, de campanya, ha estat **Xosé Luis Barreiro**, líder de Coalición Galega, partit que, segons una enquesta de Demoscopia publicada pel diari *El País*, pot baixar d'onze diputats que tragué en les autonòmiques de l'any 1985 a sols dos diputats al Parlament gallec. No se sap si aquest fenomen és degut a les aventures judicials de Barreiro, que potser encara no han acabat. Amb l'ajuda dels seus antics amics del Partit Popular (PP), Barreiro ha fet una campanya contra si mateix. Els canvis de partit i de companys de govern —fou vice-president de la Xunta amb el PP primer i amb el PSOE després— i les acusacions de prevaricació, de les quals ha estat per ara absolt, han desfet la seua imatge pública.

Segons l'enquesta, la presència de **Manuel Fraga** com a candidat a la presiden-

cia de la Xunta no introdueix canvis importants en el suport electoral al seu partit, el PP. L'enquesta li dóna entre 33 i 37 escons, sense arribar a la majoria absoluta: 38 escons d'un Parlament de 75. El 1985 el partit de Fraga, amb **Gerardo Fernández Albor**, alias *Merendiñas*, com a candidat, n'obtingué 34 d'un total de 71, també una mica per sota de la majoria absoluta. Amb Fraga o sense, la dreta pròpiament dita té el mateix comportament electoral. Pel que fa a l'altra dreta, el CDS trau, segons l'enquesta, de tres a quatre diputats (no en tenia cap) i el PSOE puja clarament de 22 a una xifra que està entre els 27 i els 30. Aquesta situació fa pensar en un possible govern PP, però tampoc es pot descartar que el PSOE obtinga el suport dels altres grups per a mantenir la presidència de la Xunta. També seria curiós que Fraga anara a Galícia a trobar el seu Waterloo.

Bisente, sempre Bisente

Ija que parlem de la dreta, parlem de la més divertida. Bisente (*lo teu*, ja saps) anà l'altre dia a parlar amb el rei, que està pensant qui proposarà com a cap de govern. Bisente digué al rei que no votarà Felipe González com a president perquè «se està arruinando a Va-

lencia y eso es arruinar a España».

Bisente aprofità l'avinentesa per a convidar el rei a visitar València i fer-se una paella, i li digué que, encara que siga de tant en tant, utilitze el títol de rei de València. No calen comentaris.

